

7. szám.
Febr. 18-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Evharmadra, azaz jan.—ápril hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

M E G I N T É S.

Debreczenben élt hajdan egy tanár
Tudós, derék, okos férfi,
A kihez tudós vitakozásban
Hozzá nem lehetett félni.
Tenger alatt, föld sötét gyomrában,
Csillagos égben és odább
Személy szerint ismert, mutogatott
Minden állatot és csodát;
Tudott mindent, a mi történt
Noétól Periclesig,
Csak arról nem tudott semmit,
Hogy házánál mi esik!

Ezen derék tudós férfinak
Volt egy fia, épen olyan
Kitűnő a korhelységben, miként
Apja a tudományokban;
Iskolakerülő és csavargó,
Ruharéz. pákosztos, betyár,
A tiszteletes tanárné asszony
Alig győzött foltozni rá.
De a tudós nem törődött
Egy cseppet is felőle,
Nem studium a rosz kölyök,
Nem tanulhat belőle.

Egyszer épen a rosz ficzkó megint
Betört valami ablakot,
A tanár nem vette észre, pedig
Épen az ő ablaka volt;
A lapta a tintájába esett,
Azt hitte, meteor talán.
Aztán letörlé a tintapettyet,
Mely szétfecseszt az asztalán.
Ezen egész incidensből
Csupán annyit gondola,
Hogy az ilyen hajításnak
A neve: parabola.

De beront a tiszteletes asszony
S elkezd lamentálni szörnyen,
Hogy azt a sok rakoncziatlanságot
Mint lehet venni oly könnyen?
„Kend nem törődik semmit a fiával.
Milyen kárt csinált megint, ne!
Ideje volna már egyszer kendtől,
Hogy e rosz fiút *megintse*.”
A tanár botot vett, kiment,
S egyet olyat ütött rá,
Hogy a fiú menten elnyúlt
S lelkét rögtön kiadá.

 Minden eddig megjelent kötetekből teljes példányokkal még szolgálhatunk.

Most már szelidebb időket élünk,
Nem intenek hasábfával,
Ha épen a szép tiszta papírost
Úgy ízéljük be tintával,
Hogy a tintamicsodák és pettyek
Talán haragot költenek :

Szelid civilizált szokás szerint
Most csak írásban intenek ; —
De azért most is megesik,
Hogy az ember rá elesik.
Azért tehát, drága kincs!
Professor úr, meg ne intés!

K—s M—n.

ODA A KAPITÁLIS.

— Kedves lelkem domine spectabilis! megöl a búbánat, a desperáció hektikába ejt, elfojt bennem minden energiát azon tönkre silányult ártatlanság, vagy is akarám mondani: tönkre ártatlanult silányság, hogy ime fris, vadonsült fiatal házaslétemre, ime másfél esztendő mulva is, még elég infamiter azon csámpás meggyőződésre kell térnem, hogy stb. stb.

Ily siralmas kifakadásokkal üritgeté szíve legtitkosabb kamarájának fájdalmait az én kedves Fránczi barátom, tekintetes Schneidervári táblabíró úr elé, ezelőtt mintegy huszonöt évvel, mert nagy vala nekie az ő szomorúsága, hogy nem áldá meg őt a Jehova a magzatféléknek semminemü fajtájával.

Az én Fránczi barátom életének épen 36-dik évében emergála fényes hivatalra a megyénél, — szolennis installatiója alkalmával magam is részt vettem azon részében a nagy ünnepélynek, a mely az embernek legkellő közepét szokta érdekelni.

Tiszteletbeli helyettes fizetéstelen viczekanczellistai állomásának felette örvendvén az én Fránczim, e széles örömeben odavitte a dolgot, hogy megházasodott, s fürge menyecskére bizá háza környékét, míg ő a tintapocsklás hivatalos óráit a megyeházánál körmölé lefelé mindennap. Volt asszony, de már meg familiára fájt a foga, mert az ember, boldogságának nagyra hizott voltában is mindig tud többen többet kívánni s telhetetlenkedni. Ily izzasztó sovargások között telének boldog házassága második évének napjai, miglen végre az én Fránczimnak becsületes birka türelme is megbicsaklott és elkezdett hébe-hóba nagy fennszóval gondolkozni, s különben szokott jó kedve olyas váriációkon keresztül-menni, a mely alkalommal még nyakon is mert volna verni bár kit is, már ha tudnillik akadt volna olyas valaki, a ki csendes flegmával oda tartotta volna a nyakát. Zúgolódott a sors ellen,

átkozta magát, átkozta az asszonyi állatot, átkozott mindent, elégedetlen lett. Hypochondriába is próbálgatott esni, de ettől a pülnai, meg a szeidschütctzi keserüvizek szerencsésen visszariasztották, végre már, midőn a bánatnak minden fázisain keresztül-kasúl vándorlott, az én kedves barátom, még egy utolsó kifakadást intéze, mikép azt előbb már leírák tekintetes Schneidervári táblabíró úrhoz, kivel a sors közelebbi viszonyban helyezé, — igen elpanaszlá sanyaruságát miként fentebb.

Schneidervári tekintetes úr azonban azon jóvérü emberek egyike vala, kik a világot mindig anyagi szempontból vizsgálván, mindennek a hasznos oldalát kutaták fel, s akárhogy is, de úgy kalkulált mindennel, hogy „mindenből“ ha csak lehet, okvetetlen valami kis rebachot húzzon. Épen tehát ez alkalommal is, midőn szegény Fránczi barátom imigyén öntögeté szívének keserves panaszait; — szörnyü higgadt vérrel, és egész biztosító taglejtéssel oda szól a táblabíró úr :

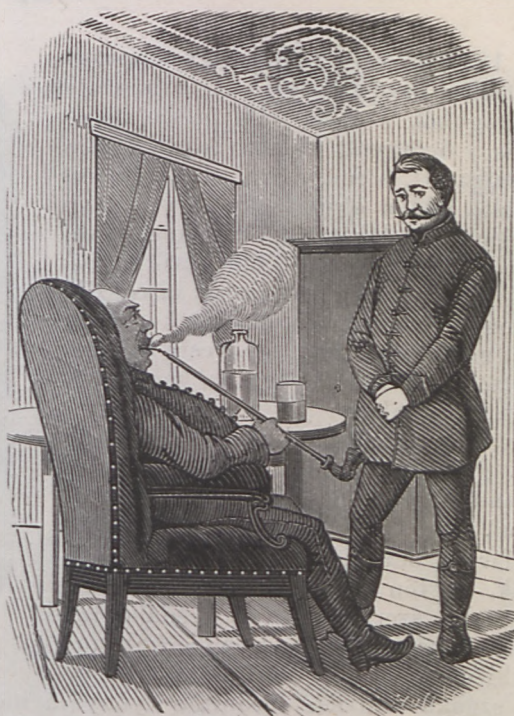
— Oh, oh! Uram Isten! kedves Ferus öcsém, be gyermek egy ember maga, hogy még az olyas apróságokon is kétségbe tud esni; barátom! csak annyit mondok, hogy egy olyan asszony, kinek gyermeke nincs, 50,000 pft. kapitális; ezt én mondom: ha nem hiszi, vesse fel csak öcsém, majd meglássa, mingyárt azt mondja rá, hogy biz úgy van az.

A táblabíró úr e szavai desperatus barátomat gondolkozóvá tették, mert *ötvenezer forint kapitálist* egy asszonyban egyszerre s plane mint fekvő vagyont nyerni, még is csak nem megvetendő valami, s annyira elmélyedt gondolkozásában, hogy a kétségbeesés nem igen jutott eszibe sem, sőt az előbb leirt párbeszéd után, oly szilárd meggyőződés vaczkolá be magát szívébe Ferikémnek, hogy végre a csendes családatlan élet kezdé előtte édes szinezetüinek feltünni, s így

aztán procul negotiis hozzálátott a hízáshoz, örvendett a kapitálisnak, fungált hiven és hivatalos pontossággal, élvén egyedül öblös kalamáriának s azon systematicus passiónak, hogy pennáit naponkint sorba hegyezgette.

Azonban Fránczi barátom házánál e leírt esemény után, meghatározott időszak mulva, szokatlan forgás mozgás mutatkozott, gyanús kinézésű, s fegyveres női egyéniségek futkároznak. E napon a megyei kancellária egyik asztalát hol az én Fránczi barátom skribált, gazdátlanul, tintát, pennát, peniczilust, vörös plajbászt érintetlenül láthatánk pihenni; látszott hogy Fránczinak minden köribe vágó tárgyú normalis állapotán valami különös körülmény-változást idézett elő; . . . na, de hiszen ne titkolózzunk egymás előtt, kirukkolok veled, hogy hát Fránczi barátom házánál keresztelőhöz készültek — biz úgy a — az én Fránczim, a boldog apa sürgött, forgott, confuse volt, nem találta magát ily szokatlan tünemény alkalmával, kis, neki tokásodott feje verejtékezett a rég nem tapasztalt gondtól, — dictum factum — tekintetes Schneidervári urat ő maga méne el meghívni keresztkomának,

s midőn belépett hozzá ismét szomorú képpel legelőbb is azon kezdé :

— Na domine spectabilis, oda az ötvenezerforintos kapitális!

L. F.

Nem igaz jószága.

Egy kintornás ember beállit a helység korcsmájába, elkezd nyaggatni ott szivszaggató nótáit; egy vigkedvű borivó rákiált :

— Húzd az én nótámat!

Ha megunom magam a tanyába,
Be ballagok a szélső csárdába.

A kintornás bámul és szól :

— Az nem lehet huzak, nincs itt a látába.

— Ejnye! hisz egy rongyos cigánynak ennél sokkal kisebb eszköze van, de ha egy iteze bort kap, úgy rá húzza, hogy a szivem is majd megreped.

— Jaj öcsém — szól a másik borivó, — *nem igaz jószága ez ennek*, mert én tavál Budán láttam ezt a látát egy öregnél, szintén ezeket csavarta belőle.

Miért sovány a lova?

Meglehetősen sovány gebén lovagolt Potrohi úr, kit az Úr Isten becsületes terjedelmű hasacskával áldott meg. Egyik barátja találkozáskor vele, megszólítja őt illetéknépen :

— Úgyan barátom, mi lehet oka, hogy lovad oly igen sovány; magad pedig oly kövér vagy.

— Mert magamat én magam etetem, lovamat pedig kocsisom etetné (ha etetné) — lőn a felelet.

A somogyi ember és a farkas.

Az 1837-iki erős télben egy somogy-megyei farkas hazáját vagy megunva, vagy utazási vágyból, s talán jobb préda reményében is, a befagyott Balaton taván át Zalába sétálgatott, s már a zalai partot elérendő vala, midőn egy kis szánkón valami zsáktetején, mint lóhátán szokás, kétfelé vetett lábokkal, háttal feléje ülő pipagyujtásban foglalatzkodó embert látta; ki is szintén somogyi ember levén, egy zsák gabnát hozott át gyalogszánkón Örvényesre megőrlés végett, s e munkáját végezve, hazamenőben volt, s a Balaton jegét elérve, pipára gyujtott, hogy annál vigabb kedélyvel folytathassa gyalogszánkázási utját hazáig, mit sem gyanítva az őtet oly közel érdeklendő kalandrul.

A farkas önrészéről örvendve e találkozásnak, rögtön szokott haditaktikájához fogott, mely szerint háttal prédája felé fordulva, a havat lábaival emberünk felé szórta, ki épen gyujtogatási műtételét végezve a szánka orra felé fordult, s gyönyörű meglepetésére pillantá meg az ormost, melynek ő iránti jó s nemes szándékáról rögtön tisztában volt. Védelmi eszközről kelle hát iziben gondoskodnia, melyet a szánka könnyen kivehető s visszafelé támasztott rudjában vélt föltalálhatni. Midőn tehát ezután nyúlna a farkas által szeme közé szórt erős porfelleg közt valami vastag, bozontos jószág akadt kezeibe, melyet ő jól megismarkolt, mire csak egyszerre a szánka legnagyobb sebességgel Somogy felé kezdte iramlani, a szánkón ülő alig ért rá lábait megvetni, hogy le ne essék, s mire szeméi a látást visszanyerték, látja, hogy a farkas gerinczének bozontos félöles vége van kezei közt, az pedig erősen

nyargal csapásán vissza Somogy felé. Most meg emberünk volt a sor örülhetni azon, hogy milyen pompás előfogatot nyert ellenéből, s sűrű füstöt eregetvén, ujongva élvezte kényelmes helyzetét, mire a farkas annál jobban vágatott. Még a pipa ki sem aludt, midőn Somogyban a szárszói falu felett a farkas megszakadva kidőlt a hámból, s a szánka megállt. Emberünk most a farkast a szánkára tette, a már közeli házához huzta, bundájától megfosztotta s magának használta, a fejét pedig a nemes vármegyére küldötte, melytől az akkori boldog idők szokása szerint 10 pengő forint dijt kapott. — Ugy-e szép farsangi mulatság volt ez?

Völegény.

Naiv megjegyzés.

Felettebb makranczos felesége volt Istók mesternek. A miért aztán férjcskéje rendszeren mindennap meg is náspángolta.

Történt egy nap — a mi pedig igen ritkán történt — hogy Maris asszony nem adott okot a lábszjnak igénybevételére, mely rendkívüli eset következtében, Istók mester egész nap füttyült, danolt, és szokása ellenére, örömben, jó idején bevégezte este, magára kiszabott munkáját, s akkor ezen szókkal gyujtott jóízűen pipájára:

— No hála Istennek, elvégeztem a mai munkámat.

Ezt hallván a patkán gubbaszkodó hat éves fiacskája, ilyen megjegyzést tett reá:

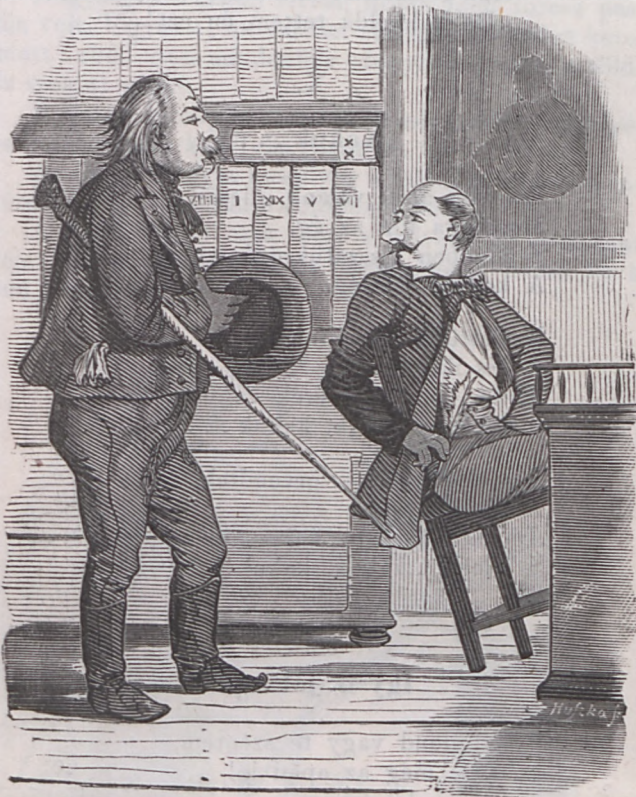
— Hát hiszen az édes mámit, nem verte még ma meg, táti.

Azt hitte a fia, hogy apjának ez is mindennapi szakmájához tartozik.

Kásztor orra.

Hogyha kapál földet Kásztor, neki orra kapája,
Sipja, mikor hortyog, és kasza, hogyha kaszál;
Horgony hajósoknál, a földmivelőknek ekéje,
Horga halászoknak, villa szakács kezében.
Fót, a hajó ha lyukad, kertésznek hagyametéllő,
Acsnak szinlőbárd, zár maga ajtajain.
Ime ilyen hasznos szerszám Kásztornak az orra,
Hogy mindenre elővennie jól lehet azt!
(Görögül.) Bizonytalan.

Hagyatéki tárgyalás.

Berendelték a falusi embert hagyatéki tárgyalásra, de azonban ezt a cifra szót ő elfelejté odáig. Benyit, körülnéz a hivatalozobában s azt kérdi :

— Megkövetem, melyik úr az, a ki a halottakat finánczolja?

Hazavitte házbérbe.

Jutalomjátéka volt a színésznek.

Az ég, a szinkör nyájas födele, egésznap borult volt, estefelé elkezdett sirni, csak előadás előtt félórával állt meg könnyének záporárja.

„Ki menne ily sárban színházba?”

„Főleg arenába!”

„S ki ülne a yizes padokra.”

„Senki! — Én itthon maradok.”

„Én is . . . Majd elmegyünk máskor.”

Busan ballag a komikus másnap reggel az utcán sóhajtván : „oh deficit, deficit!” s találkozik egy ismerősével

„Önnek tegnap jutalomjátéka volt?” szolítja meg emez.

„Igen!”

„Ki is hívtuk önt, kétszer!”

„Köszönöm igen szépen, az egyiket haza is vittem házbérbe.”

A gróf és a béres.

Béres (vaktában benyit a gróf szobájába) :

— Nincs itt a kocsis?

Gróf. Óh, kérem alássan, tessék helyet foglalni! Odakinn van a kocsis az istállóban, a lovakat vakarja; majd mingyárt behivom.

Tessék!

X. városban ismertem egy jámbor német embert, kivel következő feljegyzésre méltó adoma történt. Egyszer a gyógyszerárban volt, s a gyógyszerész segédje magyar levén, mindig kínálta „tessék leülni,” sokszor ismételvén e szót „tessék”. — Ezen ember nem foghatta meg, mit jelentsen bár e szó? — Útjában találkozik egy barátjával, kitől is rögtön tudakolá e szó jelentését, mire az válaszolt : „dieses Wort bedeutet soviel wie Lump;” emberünknek másnap ismét dolga levén a gyógyszerárban, a mint a segéd a gyógyszer azon szóval „tessék” átnyujtá, elkezdett szaladni, kiabálván : — Dein Vater ist ein Tessék, du bist ein Tessék, und deine ganze Familie sind alle Tesséken.

VERSEMÉNYEK

sok mindenről.

VI.

Szeretem is, átkozom is.

Szép divat, de nagyon káros . . .
Szép, mert bámul egész város,
A mint megyek magyarosan,
Csengő-pengő sarkantyusan.

De káros, mert majd fölbukom
A legegyszerűsebb uton :
Mindig hátra van a szemem,
Mindig sarkantyumat nézem! . . .

VII.

A bánatos özvegy.

Kihozták már a halottat,
Ki az udvar közepére :
Zeng az ének, — sir az özvegy
Kendőt boritva szemére.

S kendő alól kis lányához
Susog lassan : „kis cziczusom,
Itt van-e már az ispán úr? . . .
Jól áll-e a krinolinom? . . .“

VIII.

Igy jössz bele! . . .

Nincs hatalma, el nem rejthet
Semmi többé te előled;
Ködfüggönyi a távolnak
Szemed előtt leomolnak;
Engem látsz te mindig, mindig,
Engem szeretsz mind a sírig . . .

Ezt mondottad szép leányka,
S hiszem is én egyremásra.
Azért tartasz úgy-e most is
Szeretőket te kis hamis :
Hogy jól tudjad szerepedet,
Ha majd összejövök veled?! . . .

IX.

Vallomás és gondolat.

Megvallottuk a szerelmet,
Meg — egymásnak mindketten;
Ő rebegett s halkán beszélt,

Én meg ájuldozni kezdtem . . .
És alighogy megtörtént ez, —
Azt gondoltuk mindketten :
„De bolonddá tettem én ezt! . . .“

X.

Kakuk . . .

Lombok alatt valánk, dicsőn
Mosolyga fön az ég,
S ölemben visszatükrözé
A kedves feleség.

Mellettünk kiabáltak
A kis ikerfiúk :
„Erdő, hány testvérek vagyunk?“ —
S felelt : „kakuk, kakuk! . . .“

„De eltalálta!“ — örvendtek
A kis ikerfiúk.
„De hát, ki a papánk — mondd meg?“ —
S felelt : „kakuk, kakuk! . . .“

XI.

Igy is jól van.

Bolond vagy te szentem,
De még az apád is!
Kezedet kérettem —
Nem jöttél s nem adtak,
Hát maradj meg magnak!

Nem vagy szép, de ócska,
S nem sokkal ér többet
Szűd imádtatója :
Egynehány forintod,
Mely elbolondított . . .

Zongorázz csak szépen
Még tovább is kedves,
S karácsonestéken
Önts, mint eddig ólmot, —
S várj férjül egy grófot! . . .

Kukoricza János.

Bivaly tej, mert nagyon fekete?

Annak idejében, midőn még a katona hírében is-
merte csak a kávé, nevezetesen mint a rege mondja,
midőn épen Laudon tábornok N.-Fejérvár ostrománál
II. Józseffel kávézott, egy huszárkaplár jelentésre
ment; a huszár bámulta a kávé, mit L. észrevevén,
azt kérte tőle :

— Mit gondolsz, mi ez?

— Úgy gondolom uram, hogy bivaly tej, mert na-
gyon fekete.

Különös passió.

Nagyságos Várfoki István úrnak igen furcsa passiója volt. Ugyanis, ha valahol ebédelt s jó kedve kerekedett: ebéd után mindenféle edényt és üveget a földhöz szokott vágni.

Egyszer bizonyos rokonánál volt ebéden s a felséges italok rózsás kedélybe ringaták.

Az öreg úr egyet mosolyog s fölkapja a tálat, a tányérokat s egymásután a földhöz dobálja.

A fiatal rokon csak nézi s helyeslőleg bölíntgat feléje; aztán ráparancsol az inasra, hogy hozza be a többi porcellánt is.

Az inas engedelmeskedik s néhány percz mulva az is a földön volt.

Midőn már minden cserépben hevert, Várfoki István úr nevetve mondá:

— No öcsém, nem haragszol-e, hogy az edényeket összetörtem?

— Már hogy haragudnám? — szolt az ifjú kedélyesen, — hiszen kedves urambátyám a magáét vagdosta a földhöz!

Az öreg úr aztán tudta meg, hogy fiatal rokona saját edényeit viteté magához s e csalódás annyira hatott rá, hogy örökre félhagyott kedvenc passiójával.

Legujabb kártyajáték.

N—K nevű városban, egy gyógyszerészhez bement barátja B. látogatóba, és a mint legjobban beszélgetnek, bejön egy sváb ily kéréssel:

— Kérem az urat ezen kis czédulkát megcsinálni, melyet nekem a doctor huszonöt garasért adott, de hamar, mivel feleségem nagyon beteg, és már itt van a kocsim is.

A gyógyszerész hozzá fog a rendelt porok elkészítéséhez, és a mint azokat illő menyiségekbe felosztani akarja, s az ahoz szükséges kártyákat kirakja, hogy azokon eloszsa, ezt a sváb meglátva, elkeseredett haragos képpel így szólalt meg:

— Uram, ne kezdjen most még kártyázni, látja, hogy szekerem kint vár, és tudja, hogy feleségem rosszul van.

Lacsi.

Furcsa alku.

X. helységben N. iskolai tanító a jó két állomásnyira eső Nagy-Váradra beakarván menni, felszólított egy embert, hogy őt fizetésért Váradra szekereztetné be, de a paraszt azt felelte, hogy nem teheti, mert éppen az nap egy szekér nádat szándékszik ugyan oda bevinni.

— No atyámfia! — kérdi a rector, — hát mint gondolja, hogy Váradon mennyiért adhatja el a szekér nádat?

— Hát uram, gondolom, hogy a hat váltóforintot megkapom érte! — mond a paraszt.

— No hát inkább megveszem én itthon a nádat a hat forintért, csak hogy aztán vigyen el kend engem Váradra, úgy gondolom, hogy örömebb viszen kend el egy embert ugyanannyiért, mint egy nagyszekér nádat.

A paraszt elfogadta és meg is köszönte a rector uram ajánlatát s be is vitte Váradra; rector uram pedig egy hét mulva a megvett nádat helyben az udvaráról öt váltóforintért eladta, mit a paraszt megtudván, a rector mint csalót az előjáráságnál feljelentette, azon váddal, hogy a fentebbi módon ő vele magát egy váltóforinttal fuvaroztatta Váradig, holott a rendes fuvarbér Váradig 5 vft — s így a paraszt a rectortól 4 vftot követelt, de az érdemes tanács keresetétől elvetette.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Az új Aristides. Ki ne tudná Aristidesről, hogy az ellene költ ostracismus idején maga irta fel egy ellene szavazó, de írni nem tudó, citoyennek a számüzetési szavazatot. Láss hasonlót.

Ügyvéd. Fog-e az úr fizetni, vagy sem, a váltó lejárt.

Trafikás. Nem én!

Ügyvéd. No hát adjon mingyárt egy negyvenhét-krajczáros stemplit, hogy bepereljem.

A trafikás stempliket is árult; nemeslelkűen megnyitá a fiókot s saját maga adott az ügyvédnek 47 krajczárért bélyeget arra az idéző levélre, a mivel őt fogják beperelni.

= Reményihez.

Kedves drága barátom Reményi,
Kinek bár elismervék erényi,
Még is meghiusultak reményi,
Mivel a tens közönség merényi
Miatt megromlanak nyereményi.
Mert azt sok ember fel nem éri,
Hogy a tapson kívül kell kenyér is.
Alolirt mindazáltal reményli,
Ujra fölléptét ismét megérni,
S aztán még sokáig „remain-y!“^(*)

K—s M—n.

= Egy kis curiosum (melyben az a különös, hogy egy szó sincs benne költemény).

Néhány nap előtt a következő jellemző történetcskét íesztelt el, egy köztisztelőben álló orvos barátom :

„Pár hét előtt levelet kapok egy vidéki ösmerősömtől melyben felkér, hogy bizonyos, Pesten letett okiratokat vegyek magamhoz, és azokat neki postán küldjem el. Én lelkesmeretesen magamhoz veszem az iratokat, és lepecséltelve viszem a postára; de biz azokat hogy, hogyan nem, elvesztettem, mielőtt feladhatam volna. Mit tegyek most? Megírom neki a veszteséget, mely hirre jó barátom háromnap nem tudott enni. De végre is a nagy búsulásnak az lett a vége, hogy levelet irt ismét, melyben ujolag felkér, hogy már most szerezzem meg az okiratokat az illetőktől, kik azt először kiállították, nevezetesen egyet F. urtól.

Én nem tudván F. úr lakását, egy lapszerkesztői irodába léptem be, hol tudakozódván az illető felől, azon választ nyertem, hogy lakását ugyan nem tudják, de jelenlegi működésének helye az „Anker“ biztosító társulatnál van. Én kapván kalapomat, sietek az illető helyre. Benyitok az irodába, hol néhány egyén az íróasztalokhoz dülve, végzi kötelességét. Beléptemre egy feláll, és kérdi németül, mit akarok?

Én magyarul válaszolék, hogy F. urat keresem.

Erre egy másik egyén állt fel, kit én — F. urat nem ismervén — annak véltem lenni, s ez kérdi, hogy mért keresem?

*) Remain-y : „maradj itt!“ angolul.

Én ismét magyarul feleltem, minthogy tudom, hogy F. úr a magyar irodalommal is foglalkozik, és előadtam jövetelem okát, különösen kiemelvén, hogy a már egyszer kiállítottat, kezemhez vettem ugyan, de elvesztett.

— Veszett? — kérdé, miután egy negyed óráig engedte, hogy kibeszéljem magam, és hagyott néznünk egymás szeme közé.

— Igen — válaszolám neki.

— Magyar? — kérdé ismét.

Mire ujolag igent bizczen tettem fejemmel.

Ezzel kinyit egy terjedelmes szekrényt. Én már örültem hogy papírért nyúl bele, leirandó a kérdéses okiratot, de mennyire meg voltam lepetve, midőn kezembe nyomott — — három példány *biztosítási programot!*

Képzeltetik önök bosszuságomat, midőn a volt F. úr helyett oly egyénnek beszéltem negyedóráig, ki tán egyebet sem tud magyarul, mint „veszett“ meg „magyar“.

De az legjobban bosszantott, hogy mind ezek dacára nem tudhattam meg F. úr lakását. Sz. J.

R é b u s z .

A 6-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Talány.“

Szerkesztői sub rosa.

— Habakuknak : a versre : van egy régi nóta, mely így szól : „nem minden diófán lakik ám a kakuk, az sem mind próféta, a ki már Habakuk“; az adomák jobbák. Nincs többé vasut, nem adható. Ki az a Julia, elfogadtatik. Álom és való stb. nem adhatók. Tss. L. rébuszaiban nincs élz. Egy állat nevű csárdához stb. nem közöltetik. M. A. úrnak Makón. Becses leveléből nem értettük meg, hogy nekünk kellene-e előbb az előfizetést kapnunk, vagy kegyednek a lapot? Fatime rébuszai nagyon könnyűk. Szerelmes János versei jók. Papagály. Falusi jelenetének nem értjük a czelzatát. Karó Péter adomái meglehetősek, de versei nagyon szomorúak nekünk. Epigrammok a bánatos Erzsókhoz. Egy pár

mehet belőlük. B. F. költeménye nem adható. Sárosy tudósítás az Üstököshöz most nem korszerű hang. A zalai circumdedérum elemés. Pödri Zsiga adomái nagyon régiek már. Veréb Miska egyik epigrammja jó. Ha tudhatnád! unalmas már minden nóta a crimolról. Furesa csalódások, mindennapi történet. Kukoricza János küldeménye jó : kapja-e a lapot? Nem kell kötelezvény! Jó. Bibicz Misi, kineveztefik rendes munkatársnak. Családi végzésen kezdődő XXX adoma küldőjének köszönetet küldünk s kérjük mentül buzgóbb közremunkálását. Pittypalatty. Az operaszöveg nem korszerű most, az egyik rébusz fölséges. Egyhamar elmésébet nem lehetne kitalálni.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)